

den ene eller den anden Paragraph ind i Forfatningen, enten en, som skal udvise vor sølle Indflydelse mere, eller en anden, som skal svække denne Indflydelse, saa bliver Ting den samme, den nemlig, at dersom Folket kan fange sin Fornuft og begribe, at Folkerepresentationen kun er en ufuldstændig Tilnærmelse til Folkemeningen, og at den altid maa være beredt paa at undergive sig den anden Deel af den lovgivende Magts Myndighed, som i væsentlig Grad er langt mere og fuldstændigere Enhedsprincippet i Staten end nogenfømlest Representation, saa gaae vi rolig selv med en Grundlov, som giver mindre, og dersom vi derimod selv vilde regjere mere, vilde mere end give vore Beslutninger i Form af et stærkt Raad, som vi dog finde os i ikke bliver antaget, isald den egentlige Statsmagt, den sthyrende Statsmagt, ikke er tilfreds dermed, saa gaaer det os galt, om vi ogsaa havde en Grundlov med mange indskrænkende Paragrapher. Det er en bekjendt Sag om mig, forsaavidt der er Noget, der kjender mig, at det ikke er min Skyld, at vi have en Grundlov af den Bessaffenhed som den nuværende, thi jeg har været overbevist om, at vi inden ikke mange Aar vilde komme i Forlegenhed med den. Dette er Noget, der ligger i Grundloves Natur, thi de have den store og væsentlige Feil, at de paa en vis Maade bilde sig ind at kunne gjøre Guds Gjerning, idet de ville forudsee Begivenheder, der først meget seent kunne indtræde, og sætte Bestemmelser for de Tider, de slet ikke kjende; men nu have vi vor Grundlov, og derfor skulle vi efter min Mening ikke paa den Maade rokke ved den, at vi i et vanskeligt og uheldigt Obergangstieblak tillige prøve at indvise os i Stridigheder om dette eller hiint Punkt i Forfatningen. Gud veed, at der er Paragrapher i Forfatningen, som jeg skulde slette paa Minutet, hvis jeg kunde det. Jeg vil saaledes nævne § 22; det er min Overbeviisning, at saalænge denne Paragraph staaer i Forfatningen, kan der ingen sand Frihed blive i Landet; det har været min Overbeviisning, førend denne Paragraph kom ind i Loven, og er det endnu i dette Tieblak, men jeg finder mig rolig i den og dens uheldige Conseqventser, indtil den Tid kommer, da vi ere komne i et

saa roligt Forvand, at vi kunne overlægge de Forandringer, der kunne være nødvendige. Hvad er det da, der kan ligge nærmest for? Der er to Ting, som vor nuværende Forfatningslov af 5te Juni 1849 mangler; den ene er en Bevillingsmyndighed, som tillige omfatter de sælles Anliggender — dette er Anudepunktet; naar det bliver os udleveret, kunne vi med Rolighed skride fremad — og det andet er det, som definerer Statsmyndigheden ligeoverfor Representationen, og som udgjør hele den første Deel af den oprindelige Grundlov; derom siger jeg, at selv om det ikke fra det første Tieblak bliver eller kan blive os givet, skulle vi dog ikke forhaste os. Forstjellen mellem disse to Ting ligger deri, at den ene, den bevilgende Myndighed i Sællesager, ved simpel Lov kan blive os overgivet, men den anden Deel kan ikke komme til os uden igjennem grundlovsæssig Behandling. Dersom vi altsaa vilde komme tidlig i Besiddelse af det, som er vor naturlige Ret og vor sande Magt, naar vi forstaae den rigtig, saa kan Regjeringen med stor Lethed skaffe os det, thi den kan ved en simpel Lov overbrage til denne Forsamling i Forbindelse med Landstinget og Kongen at afgjøre alle finantzielle Sager, og den kan vente med at afgive den øvrige Deel, Definitionen af Kongemagten o. s. v., til Rigsdagen, indtil den grundlovsæssige Behandling kan sætte os istand til at optage den enten i den ene eller anden Form, efter som det ansees fornødent. Jeg troer altsaa, mine Herrer, at vi, idetmindste med nogle enkelte Forandringer, ganske rolig kunne lade denne Sætning staae, og vi kunne navnlig gjøre det, naar vi lade begge de to Udtryk: „national“ og „uafhængig“, men især det første, falde bort, thi det vilde ellers let komme til at see ud, som om vi, dengang vi indskrænkede vor Grundlov af 5te Juni 1849 til, hvad den nu er, her i Kongeriget opgav vor Nationalitet. Vi have beholdt vor Nationalitet, vi have den ved vor Grundlov og i vor Grundlov, og vi behøve altsaa ikke at gjøre Andet end at holde paa denne i en saa taalelig Skikkelse, som vi kunne komme til at have den, saa have vi hele Resten, og saa have vi udtalt noget Bestemt og Klart, som forstaaes af Alle, fordi det i Tidernes Løb er defineret i Gjerningen, medens derimod denne